

tionerende ændringer i de vestlige stormagters politik nu står for døren, skyldes det erkendelsen af, at disse brud med fortiden er *nødvendige forudsætninger for en konsolidering* og betryggelse af Vesteuropas fremtid og dermed for freden i vor del af verden.“

Ved 1. behandling i folketinget anbefaledes forslaget af *Poul Hansen* (Kalundborg) (S), der fuldtud kunne tiltræde stats- og udenrigsministerens synspunkter og ikke mente, at der i befolkningen skulle være noget stærkt ønske om at underkaste forslaget folkeafstemning. „Man henviser“ — udtalte han — „til de underskrifter på krav herom, som er sendt til folketinget og til folketingets enkelte medlemmer, og man henviser til møder og stævner m. v., hvor kravet er rejst. Der foreligger mig bekendt indtil dette øjeblik intet officielt offentliggjort om antallet af underskrifter, men såvidt jeg er orienteret, har dette antal i hvert fald ikke nået 100 000, og selv et blad som „Frit Danmark“, der har været stærkt engageret i hele denne kampagne, har ikke nævnt et højere tal end $\frac{1}{4}$ million. Det er altså under alle omstændigheder mindre end 10 pct., der har givet kravet tilslutning, og formentlig kun en 3, 4, 5 pct., skønt der har været meget god tid til kampagnens gennemførelse, og skønt der så sandelig intet har været sparet i retning af at animere til tilslutning.

Jeg mener derfor ikke, at man kan tale om en stærk folkestemning. Jeg tager dette som et udtryk for, at befolkningens meget store flertal mener, at *det påhviler folketinget selv at tage ansvaret i denne sag*. Dette hænger utvivlsomt sammen med, at der i vide kredse gør sig en ikke ringe usikkerhed gældende; det erkender jeg gerne.“

Som ordfører for venstre udtalte *Thorkil Kristensen* sig i overensstemmelse hermed. Med hensyn til spørgsmålet om Vesttysklands optagelse i NATO måtte man efter hans opfattelse „regne med, at i den fremtid, vi foreløbig kan overskue, er Tysklands deling en realitet, og den betydelige militære styrke, som står og stod i Østtyskland, er også stadig en realitet, og både af den grund og af almindelige politiske grunde må vi ligesom i oktober finde det naturligt, at Vesttyskland nu kommer til at leve en stats normale liv med de deraf følgende konsekvenser, også med hensyn til forsvar“.

Ole Bjørn Kraft (KF) udtalte bl. a., at „det konservative folkeparti giver sin tilslutning til folketingsbeslutningen om tiltrædelse af Parisaftalerne i rolig overbevisning om, at vi dermed tjener fredens og frihedens sag. Vi gør det i tillid til, at vi dermed giver det tyske demokrati den største mulighed for at blive afgørende for udviklingen i Tyskland, og i tro på, at Parisaftalernes vedtagelse vil fjerne ethvert håb om at kunne splitte sammenholdet i Vesten.

Om folkeafstemningsforslagene skal jeg kun gøre nogle få bemærkninger. Også denne sag er gennemdebatteret både her og andre steder. Vi afviser disse forslag, fordi de, hvis de blev gennemført, ville betyde en tilkendegivelse af, at vi her i Danmark ikke